

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Complectitur Incarnationis & Infantiae Iesv Christi Domini
Nostri, vsque ad eius Baptismum

Puente, Luis de la

Coloniae, 1613

Med. 17. De Christi Domini Natiuitate in specu Bethlehem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54647](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54647)

desertione, considera; sed animi quoque tranquillitatem in repulsa, quam, ob suam inopiam ab ijs tulerant, ad quos hospitij causa accesserāt: imò & lætitiā, qua se ad stabulum, abiectissimum in terra locum, receperunt: humilitatem & egestatem cum patientia & hilaritate, stupendo germanitatis nexu connectentes. Quorum exemplo conabor & ego, me ita componere, vt primū voluntate, quod in mundo est abiectissimū, mihi optem; deinde, si quādo tale quid fors tulerit, patienter illud reipsa & gaudenter amplectar. Neque enim fors alia felicior esse potest, quam hos clarissimos sanctos proximè imitari; sicut ipsi Christum sunt imitati, vt mox licebit videre.

MEDITATIO XVII.

DE CHRISTI DOMINI
*nostri Natiuitate in Angipor-
tu Bethlehémica.*

PVNCTVM I.

ONSIDERANDVM hic primum est, quid Verbū Incarnatū, imminente iam hora ex materno utero prodeūdi, fecerit. In primis enim vt consuetū nascendi tempus præuenire noluit; sic nec vltra differre: sed ipso momento, quo nonus à conceptione
mensis

2 *Psal.* 18. 6.

mentis explebatur, prodire, & sese mundo, incredibili cordis affectu, manifestare voluit; viam suam magna animi exultatione auspiceretur, iuxta illud Davidis: *a Exultauit vt Gigas ad currendam viam: à summo celo egressus eius, & occurfus eius vsque ad summum eius.* Quamuis enim viæ asperitatem, à sua natiuitate vsque ad mortem, non ignoraret: exultauit tamen fortitudine & alacritate, ad eam inchoandam: vt ex materno procedens utero, qui eius caeli erat, pedes suos primùm in vilissimo & totius orbis abiectissimo loco collocaret. Quo nomine gratias agam, & orabo; vt & intelligere, & sentire mihi concedat, quod in hoc loco in mundum ingressu actum est. O Infantem Gigante fortiorem! qui, vt sol nouus & splendens, ab Oriente prodire gestis, vt cursum ad Crucis vsque Occidentem teneas: illumina mentem meam, & voluntatem accende: quos egressum hunc tuum contemplari, & elucantes in eo virtutes imitari valeam.

II.

D. Thom. 3.
p. 9. 35. 4. 6.

DEINDE considerandum, quàm se liberalem erga matrem, idem Infans ostenderit. Si enim potens ac diues quispiam, apud rusticum aliquem, non utilitatis alterius quàm obsequij ex amore præstandi causa, hospitatus beneque tractatus, solet in discessu eam hospitalitatem cumulatè, pretioso aliquo oblatione dono compensare, quod & suæ gratitudini, & hospitis necessitati respondeat: quanta donum par est credere, ditissimum ac potentissimum hunc Infantem tali matri, in suo ex utero eius

egressu,

reliquisse; quæ novem integros menses, ingenti eidem seruiendi ac placendi desiderio, tam gratum præbuerit hospitium! quàm altam huius mysterij contemplationem! quos mentis inusitatos iubilos illa tunc senserit, pro doloribus, quos aliæ matres ea occasione perpeti solent! Neque enim par fuisset, eam, quæ nulla carnis voluptate conceperat, cum carnis dolore parere: neque ipse filius, quamuis, in ferendis doloribus, secum dispensare noluerit, matrem suam voluit aliquo sensus dolore tangi. Ad eundem modum cogitare licet, eundem Christum, cum animam piam in Eucharistiæ Sacramento ingreditur, initio quidem Sacramentalem ei gratiam conferre: quem, si ipsa, vt talem decet hospitem, tractet; insignia eum, ante suum egressum, deuotionis & contemplationis dona, magnosque lætitiæ iubilos, quibus bonam hospitalitatem compenset, ei largiturum. Quare age, anima mea, attende diligenter, quomodo cælestem hunc hospitem, cum ad te venire dignatur, tractes: quò te cælestibus etiam donis ditet, ac satiet.

TERTIO perpende, eadem causâ Christum, illasâ matris integritate, miraculo prodire voluisse: quòd non deceret, cum tanto eius hospitij detrimento egredi, in quo tam diu & tam benè habitus fuisset: sed & singulari hoc honore matrem suam meritò affecisse; quòd nos doceret, se nunquam permissurum, vt ob exhibitum ipsi hospitium, & quoduis

obse-

III.

*Suprà Me-
dic. 14.
par. 3.*

obsequij genus, detrimentum vllum rerum nostrarum faciamus; etiamsi, ad nos illos seruandos, miraculo fit opus. Et si enim, vt seipsum à passione, doloribus, & morte liberaret, miraculo vti noluerit; ad suos tamen electos præseruandos, solet, cum eis ita expediret, illud adhibere. O supreme Magister, quàm aperte hoc me doces exemplo, veri amoris conditionem; qui in seipsum seuerus, in alios blandus esse consuevit: seueritatem sibi eligit, qua se affligat; erga proximos indulgentiam adhibet, vt demulceat. Adiuua me, Domine, gratia tuâ, quò inflammata[m] charitatem tuam imiter in vtroque.

PUNCTVM II.

CONSIDERA deinde, quid B. Virgo fecerit, cum ex animæ suæ iubilis agnouit, paruis horam imminere: expendit itaque eius affectus, facta, & verba. Nam in speluncæ illius angulum vnum sese coniciens, altissimæ contemplationi intenta, vnigenitum suum peperit: moxque eundem in vlnas accepit. Quis gaudij & lætitiæ illius magnitudinem assequi poterit, qua fuit anima illa affecta, primo illo filij sui aspectu, non in externa, quam cernebat, corporis elegantia, sed mensa sed mente ad eius animæ, diuinitatisque pulchritudinem transiens, quantum hinc audebat eum, vt filium ingenti amore completi & osculari; tantum inde humilitate &

reue.

M. DE P. O. N.
R. I. & C.

reuerentia se retrahebat, aduertens eundem etiam esse Deum. his enim duabus vlnis charitate & humilitate, amore & reuerentia, vult Deus non ad se accedere. Idem itaque & mihi spiritualiter faciendum esse intelligam, vt animæ meæ vlnis, amore, scil. & reuerentia eum amplectar: illo amanter appropians; hac me reuerenter contrahens.

II.
 Mox B. Virgo Infantulum filium suum panniculis, quos ad id parauerat, inuoluit, & in præsepio reclinauit: affectusque humilitatis, indignam se iudicans, quæ in vlnis suis eum teneret: flexis genibus eundem, vt Deum, & Dominum suum adorauit; magnoque amore illi etiam locura est, nihil dubitans, se ab eo intelligi. Gratias itaque illi egerit, tam pro beneficio, quod suo ad humanum genus reparandum aduentu, in illud contulisset; quam quod ipsam ad id in matrem, nullis suis meritis, elegisset: simulque dubio procul se totam, ad fidelia obsequia, animo & corpore viribusque omnibus præstanda, obtulerit. Quæ omnia tenerrimo affectu, suauissimisque verbis eam dixisse, par est existimare; & cogitatione potius ea percipi, quam vllis nostris verbis explicari, iucundius est.

III.
 IDEM S. Iosephum fecisse, non est dubitandum: adorasse nimirum Infantulum, gratias ei egisse, tum pro collato, natiuitate sua, toti mundo beneficio; tum sibi nominatim, in suum educatorem ipsum eligendo: ad quod munus fideliter diligenterque præstan-

dum

dum, & in omnibus seruiendum, se promptis-
simum obtulisse, credendum est. Idem verò &
mihi faciendum esse intelligam, vt me ipsum,
cordis affectu, sanctis hisce coniugam; corpus
& animam, cum eius omnibus facultatibus,
ad seruiendum promptissimè offerens. O dul-
cissime summeque Domine, quas tibi potero
grates agere, pro tanto hoc beneficio, quod
infans factus, & in tanta rerum egestate, vt me
redimeres, contulisti? Vtinam horâ illâ præ-
sens adfuissem, vt in tua illa Infancia, obsequia
tibi mea deferrem. Ecce nunc spiritu, quic-
quid sum, possum, & valeo, Maiestati tuæ la-
bens offero, vt me omniaque mea in serui-
tuis ponam. Accepta, Domine, hanc voluntatem
& gratiâ tuâ me adiuua, vt eam re ipsa ex-
pleam.

PUNCTVM III.

TERTIO ac præcipuè consideranda sunt
stupenda illa & miraculi plena diuina
huius Infantis in præsepio collocati ma-
gnalia, eius personæ dignitas, verba quæ cor-
de proferebat, quæ faciebat, quæ & patiebat-
tur, propter quos, & quomodo: heroicè item
virtutes, quas etiam tunc exercebat. Quæ om-
nia quemadmodum (B. Virginem fecisse cre-
dendum est) attentius sunt expendenda, in
hunc modum.

I.
*De persona
Infantis.*

PRIMUM circa Infantis personam, confite-
ram ea, quæ, quâ Deus est, cum ijs, quæ habet
quâ homo: idque maiori, quâ potero admira-
tionis & amoris affectu. Est enim Infans hic
Deus

Deus ille Maieftatis, cuius a *Sedes, calum* est; b
Thronus, Cherubini; famuli, Angelorum Hie
 rarchia, in quarum medio, Imperatoris instar
 ille sedet, quem adorant omnes, seque subdi-
 tos agnoscunt. Ex altera verò parte idem ipse,
 in vilissimo iacet c *praesepio, d in medio duorum*
animalium. Et qui e *Verbum* æternum est Pa-
 tris, per quem omnia facta sunt, eademque pro-
 pria virtute sustentat ac servat, is factus in-
 fans, pedes manusque ligatus, ita manet, ut nec
 movere se valeat: & qui Divinitatis *f amictus*
 est *lumine* infinito sicut *vestimēto*; quia g *splen-*
dor est gloria, & figura substantia Patris; qui
 tuas creaturas vestit pulchritudine; & libe-
 rali manu sustentat, atque conseruat: ille ipse,
 vilibus hic pannis, crepundijs que vestitur; la-
 cte materno indiget, quo nutriatur. O In-
 fans excelsissime, & vilissime; ubique veneran-
 de, ubique amande. *Sed quò pro me vilior eò mi-*
hi charior: & quò magis mei causa despectus, eò
 dignior es, qui à me diligaris; & quò abiectior,
 eò excelsior. At quis te pro meritis amabit!
 Utinam me ipsum deijcerem, atque ut par est,
 humiliarem! nam me ipsum in me abijcere,
 erit in te exaltari. Quomodo non erubef-
 cis, o anima mea, excelsissimam hanc perso-
 nam ad eò cernens humiliatam; tuam verò vi-
 lissimam ad eò inaniter elatam! Discas ab hoc
 Infante humiliare te ipsam. h *qui enim, sicut i-*
pse, humiliaverit se in terra, ab ipso exaltabi-
tur in cælo.

a *Isai. 66.1.*
 b c. *37. 16.*
 b *Mat. 5. 35.*
 b *Psal. 79. 3.*
 c *Luc. 2. 7.*
 d *Habac. 3.*
 2. *iuxta 70.*
 e *Ioan. 1. 3.*
 f *Psal. 103. 2.*
 g *Heb. 1. 3.*
 S. Bernard.
 serm. 1. in
 Epiphan.
 h *Matt. 23.*
 12.

DEINDE verba, quæ Infans iste non lingua, II.
 II. Part. Medit. N sed

Infantis
verba.

i Heb. 10. 7.
Psal. 39. 8.

k Mat. 11. 29
m 18. 3. 4.

n Marc. 10.
16.

III.
Infantis A-
ctiones.

sed spiritu: non voce, sed exemplo tunc dixerit; perpende. Cùm æterno enim Patre colloquens, gratias illi agebat; quod hora tandem illa aduenisset; qua ipsum in præsepio illo voluisset reclinari; promptissimum sese magnoque offerens amore, ad labores omnes, quos in mundo perpeffurus esset, illud repetens (quod Apost. expendit) *i Tunc ingrediens mundum dixi, Ecce venio, vt faciam Deum voluntatem tuam* Ad homines etiam, exemplo suo, ex præsepio clamabat, ea docēs, quæ verbo etiam postea prædicauit: *k Discite à me, quia mitis sum & humilis corde: & m Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli; non intrabitis in regnum cælorum. Et quicumque humiliauerit se sicut paruulus iste; hic maior est in Regno Cælorum.* Hæc & similia exemplo suo prædicat: quæ meritò audiam, deuotissimè supplicans, vt aures mihi cordis aperiat, quò linguam illam intelligam; & exequar intellectam. Ocellissime Infans, qui ex isto præsepio me, vt fiam infans, inuitas; qui que paruulorum ad eò semper fuisti amans, vt eos etiam amanter n *amplecteris; fac me paruulum in innocentia, sicut tu es; paruulum in humilitate, infantem in silentio, & tenerum in charitate: in his enim quatuor posita est similitudo, qua paruuli hic effecti, in Dei oculis magni simus.*

STATIM ad opera consideranda, quæ idem Infans illic facit, pergam. In quibus vnum est admiratione dignissimum: quod cùm intelligentiæ vsu tam esset tunc perfectus vir,

atque

atque cum triginta esset annorum: omnia tamen, quæ faciebat, & motus ipsi, ac vultus compositio, erant infantilia, non imitatione aut simulatione; sed re ipsa & verissimè, sicut aliorum infantum, admirandâ quâdam Symmetriâ, quam illi intelligunt, qui expendere noverunt duarum istarum rerum in ipso vnitione. Nominatim verò nunc fletum, & lacrymarum eius causas expendam. Plorat enim ille, non tam quod in commoda ferat, quod alij faciunt infantes; quàm ob ea, quæ nos, peccatis nostris exigentibus, patimur. amor enim, quo nos prosequitur, lacrymas illas expressit; quibus propterea internas feruentissimas iungebat, ad Patrem æternum, preces: iam tunc illud re ipsa præstans, quod de eo dixit Apostolus, *o Heb. 5. 7. Qui in diebus carnis sue preces supplicationesq, ad Deum cum clamore valido & lacrymis, offerebat.* Credibile est autem, B. Virginem, cum infantem suum lacrymantem videret, eiusque causam Spiritu S. edocta assequeretur, suas quoque lacrymas coniunxisse. O dulcissime I E S V, cur tam amarè meas defles miseras, tuarum oblitus? O anima mea, cur & tu non fles, infantem hunc pro te videns lacrymantem? plora saltem ex compassione pro te flentis; plora, quia tu ipse planctus illius es causa; plora propter tua peccata, quæ illius cor transuerberant. quod si propter hæc non fles; tuam saltem defleas duritiem, qua flere, cum maximè tibi expediret, non potes; etiam si flendi tot adsint causæ. O Virgo beatissima,

N z donum

p Matt. 5. 5.

IV.

*Quæ patitur
Infans.*

S Thom. 3.

p. 9. 35 a. 8.

S Bernard.

serm. 3. de

Nat.

q Psal. 87. 16

donum mihi lachrymarum impetra, vt saltem te flentem comitari possim, ad filij tui consolationem, quam ex nostris ipse haurit lacrymis, p *beatos* eos pronuntians, *qui lugent: quoniam ipsi consolabuntur.*

ULTIMO, quæ Infans hic patitur, considerabo: paupertatem, frigus, dolores, aliæque incommoda permulta: quæ omnia, non necessitate coactus, sed voluntate & sponte patitur. Ipse enim elegit ad nascendum seuerissimum brumale tempus, & horam totius noctis rigidissimam; stabulum vilissimum, & totius ciuitatis abiectissimum; egestatem maximam, desertionem & obliuionem hominum, quæ potuit esse, maximam. Idque totum, ita dissimulata humilitate subiit, vt cum verè sponte illa amplecteretur, necessitate tamen ad id actus, ac porro vilior ipse abiectiorque esse videretur. Denique ab ipso præsepi) quod ipse asseuerauit, cum dixit in Psalmo q *Pauper sum ego & in laboribus à iuuentute mea* egestatem, contemptum, labores, & dolores tanquam inseparabiles sibi socios ad vsque mortem assequit: mille in rebus omnibus incommodorum genera ferens; eam vitæ rationem, quam mundus auersatur, amplexus: quod mundi sectatorum errores suo exemplo detegeret; de quibus S. Bernardus, *euidens* esse pronunciat, *mundum, diuitias, honores, & voluptates sectantem errare, cum Christus sapientia infinita, qui nec decipi potest, nec nos vult decipere, is contraria prætulerit.*

HAC

HAC consideratione, pudore in huius beatissimi Infantis conspectu suffundar, cogitans, multò aliter me hætenus vixisse, quàm ipse vixerit, ac docuerit: Ideoque statuum, eum in posterum sequi, ea, quæ ipse elegit, alijs omnibus præferendo: demissè ei supplicans, me dignum ut faciat, qui cù ipso, & ut ipse; non necessitate, sed voluntate, sponte, & ex amore patriar. O Infans supreme, & qui ut alter David, *sapientissimus es Princeps inter tres* (es enim *12. Reg. 23.8.* trium diuinarum Personarum secunda, cui sapientia tribuitur) quid in Cathedra ista præsepis sedens facis, tanquam mutus nihil nobis dicens? Es nimirum, *quasi tenerrimus ligni vermiculus, qui octingentos interficis impetuo.* Nam contemptu & humiliatone, quam in carioso præsepis istius ligno amplecteris, innumeros mundani amoris insultus, diuini tui amoris impetu interficis. O Princeps sapientissime, & fortissime, qui tacendo doces; & tacendo occidis: doce me, in silentio sequi tuos istos contemptus; occide in corde meo omnes huius mundi affectus: quò ad imitationem tui, vermis effectus, ad te in gloriæ tuæ throno videndum conscendere merear.

Amen.

